

Rose

淮上 合约渣男 伪骨科
ไซอิง เปลา
Kanapy วาด

ใคร..
ดหยา

离 那个人
婚 是

หมา!

Rose

ใคร
ด่า
หย่า
คนนั้น
เป็น
หมา!

淮上 หวายช่าง

เขียน

ไซลิง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ใครയാคนนั้นเป็นหมา 1

离婚

Rose

โนเคือบริษัทยอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of «离婚» (Li Hun)

Author © 淮上 (Huai Shang)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9074-2

เผยแพร่ครั้งแรก พฤษภาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ปาณิศา สุอภัย

บรรณาธิการภาษาจีน ธนิดา เจริญทรัพย์ • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน

ศิลปกรรมปกและออกแบบไทโปกราฟิ กุณศรัธา บงแก้ว • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร สิริรัตดา สุขทรัพย์, อัมไพวรรณ ยศศิริพันธุ์

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์คือนักอ่านที่รักทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งพร้อมผลงานของหว่ายช่าง ที่จะพาทุกท่านไปติดตามเรื่องราวชีวิตของคู่รักเพศเดียวกันอย่างจินเหียนและเจียงชิน รวมถึงหลี่เหมิง ลูกชายสุดน่ารักของพวกเขา

เริ่มเรื่องจากหลี่เหมิง เด็กน้อยอัจฉริยะกลับถึงบ้านมาเจอพ่อกับแม่กำลังทะเลาะกันชนิดหัวร้างข้างแตก ก่อนจะตามมาด้วยประโยค 'ใครไม่หย่าคนนั้นเป็นหมา!' ทั้งที่เขาเคยคิดว่าพวกเขาจะไม่มีทางหย่ากัน เพราะความสัมพันธ์ของทั้งคู่ดีมาก

เพราะอะไรเจียงชินถึงต้องการจะหย่า และจินเหียนจะยินยอมหย่าขาดกันแต่โดยดีหรือไม่ รวมถึงลูกชายอย่างหลี่เหมิงจะมีปฏิกริยาต่อเรื่องนี้อย่างไร ร่วมติดตามเรื่องราวของพวกเขาในหน้าถัดไปได้เลยคะ

Rose

จากใจนักเขียน

他就算不说

新交也能感觉到温暖

那是蒋衾的爱意。

非上

ต่อให้เขาไม่เอ่ยออกมา
ฉันเขียนก็สัมผัสได้ถึงความอบอุ่น
และนั่นก็คือความรักของเจียงฉิน

- หวายช่าง

TRIGGER WARNING

Abuse (การทำร้าย ใช้ความรุนแรง)

Among Other Immoralities (การผิดศีลธรรมอื่นๆ)

Blood (มีเลือด)

Coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่น
ทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ)

Death (การตาย)

Dirty Talk (การพูดส่อหาทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง)

Domestic Violence (ความรุนแรงในครอบครัว)

Drug Addiction (การใช้สารเสพติด)

Gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)

Murder (การฆาตกรรม)

Sexual Harassment (การล่วงละเมิดทางเพศ)

Torture (การทรมาน)

Unhealthy Relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

1

หลี่เหมิงวัยสิบห้าสะพายกระเป๋าหนังสือ กลับถึงบ้าน เพิ่งจะเข้าประตูมาก็ตกตะลึงพริ้งเพริด

ห้องรับแขกเลอะเทอะไม่มีชิ้นดี เจียงชินกดจิ้นเหยียนลงกับพื้นแล้ว ประเคนหมัดใส่อย่างแรง จิ้นเหยียนพลันบันดาลโทสะ พลิกกายเตะเจียงชินจนกระแทกผนัง ก่อนจะก่นด่าอย่างเกรี้ยวกราด “ยอมให้หน้อยก็เอาใหญ่เลยใช่ไหม เต๋ยวฉันจะซัดให้ร่วงเลย!”

สารรูปจิ้นเหยียนดูไม่จิต โหนกคิ้วซ้ายโดนต่อยจนแดงถือก แขนเสื้อม้วนขึ้นข้างหนึ่งต่ำข้างหนึ่งสูง ส่วนนาฬิกาวาเชอรองคองสตองแตง¹ นั้นแตกไปนานแล้ว สภาพจึงเหมือนพ่อไก่ที่กำลังโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงตัวหนึ่ง

เจียงชินเองก็ไม่ได้มีสภาพดีไปกว่ากัน แวนตาถูกกระแทกจนหัก ห้อยคางตั้งจมูกอยู่ครึ่งเดียว กระจดุมเสื้อเชิ้ตร่วงกราวไปทั่วพื้น เขาอตัวกุมท้องที่ถูกถีบเต็มแรงเอาไว้ ก่อนจะถือโอกาสฉวยขวดไวน์แดงบนตู้เก็บไวน์ที่ยังดีไม่หมดมาฟาดกบาลจิ้นเหยียนในทันที

หลี่เหมิงตะโกนลั่น “หยุดดดด! หยุด ๆ ๆ ๆ!”

¹ วาเชอรองคองสตองแตง (Vacheron Constantin หรือเรียกย่อ ๆ ว่า VC คือแบรนด์นาฬิกาหรูจากสวิตเซอร์แลนด์ที่เก่าแก่ที่สุดในโลกแบรนด์หนึ่ง และถูกขนานนามว่าเป็นหนึ่งในสามแบรนด์นาฬิกาหรูที่ยอดเยี่ยมที่สุด (Holy Trinity) ของสวิตเซอร์แลนด์ โดยอีกสองแบรนด์ที่เหลือคือ ปาเต็กฟิลิปป์ (Patek Philippe) และโอเดอมาร์สปีเกต์ (Audemars Piguet)

ใครหย่าคนนั้นเป็นหมา! |

“เชี่ย!” จิ้นเหยียนคิดว่าขวดไวน์หมับ เจ้าตัวขุนชาติของจริงแล้ว “ไอ้คนแซ่เจียงนี่กะจะเล่นกันให้ตายจริงเลยใช่ไหม เหวเอี้ย นายออกไปคั้วกับไอ้หนุ่มหน้าขาวคนไหนมาวะ! พุดมาให้ชัด ๆ เลยนะ! วันนี่ต้องอธิบายกับฉันให้กระจ่าง!”

เจียงซินเหวี่ยงหมัดต่อยเขาจนคว่ำลงบนโซฟา

จิ้นเหยียนกระเด็นตัวกลับขึ้นมากำลังจะตอบโต้ แต่หลี่เหมิงสาวทำถลาพรวดเข้ามาถอดต้นขาเอาไว้เสียก่อน “ป้าใจเย็นหน่อย! มีอะไรก็คุยกันดี ๆ สิ! เลิกตีกันเถอะ เลิกตีกันได้แล้ว!”

จิ้นเหยียนเซถลากลับลงไปบนโซฟาหอบหายใจแฮก ดวงตาทั้งสองแดงก่ำ

เจียงซินหันหลังเดินกลับเข้าห้องนอน หยิบโทรศัพท์มือถือถือ กระเป๋าสตางค์ โน้ตบุ๊ก กับเสื้อผ้าสำหรับพลัดเปลี่ยนอีกสองสามชุดยัดใส่กระเป๋า ก่อนจะสาวเท้าเดินออกมาแล้วกล่าวอย่างเย็นชา “ไว้ฉันจะส่งหนังสือสัญญาหย่าเข้าเมลนายอีกที”

“แมงเอี้ย หย่าก็หย่าสิวะ! ใครไม่หย่าคนนั้นเป็นหมา!”

หลี่เหมิงตกใจจนนิ่งอึ้ง ก่อนจะโพล่งออกมาอย่างไม่รู้ตัว “ม๊า...”

“ตอนเย็นสั่งอาหารมากินเอาเองแล้วเข้านอนซะนะ พรุ่งนี้เข้าอย่าลืมไปโรงเรียนด้วย”

เจียงซินโยนแว่นตาครอบหักทิ้งลงถังขยะ แล้วเดินออกไปพร้อมกระแทกประตูปิดดั่งปัง

หลี่เหมิงรู้สึกบ๊อดซบสิ้นดีเลยจริง ๆ

พ่อของเขาลงไม้ลงมือกับแม่ จากนั้นแม่ของเขาก็ทิ้งพ่อ

เขาถามจิ้นเหยียน “ตกลงป้าทะเลอะอะไรกับม៉ากันแน่ ผู้หญิงเมื่อคราวก่อนนั้นไม่ใช่ว่าเอาเงินพาดเคลียร์จบไปแล้วหรือหอรอ ผมนี่กว่าพวกป้าตีกันแล้วซะอีก!”

สีหน้าจิ้นเหยียนเดี่ยวแดงเดี่ยวซีด นานสองนานกว่าจะคำรามออกมา “เรื่องของผู้ใหญ่เด็กอย่ายุ่ง ไปกินข้าวแล้วอาบน้ำนอนซะ!”

หลี่เหมิงเหล่มองผู้เป็นพ่ออย่างดูแคลนแวบหนึ่ง ก่อนจะกลับห้อง

แล้วโทร.หาเจียงชิน แต่ไม่มีคนรับสาย หลังจากเผ่าโทร.หามาสามชั่วโมงเต็ม ๆ ตั้งแต่สองทุ่มยันห้าทุ่ม หลีเหมิงก็วิ่งจัดจนผล็อยหลับไปในท้ายที่สุด

ความทรงจำสุดท้ายก่อนจะหลับไหลคือแสงสว่างจากห้องรับแขกที่สาดผ่านรอยแฉ่งมของประตู และจินเหยียนที่นั่งสูบบุหรี่หนึ่ง ๆ อยู่บนโซฟาโดยมีกระป๋องเบียร์เปล่าเจ็ดแปดกระป๋องถูกโยนทิ้งไว้เกลื่อนพื้น

ในที่สุดหลีเหมิงก็รู้สึกตัวแล้วว่าตนเองกำลังประสบวิกฤตชีวิตครั้งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา นั่นคือพ่อแม่แยกทางกัน

ครั้งหนึ่งเขาเคยคิดว่าคู่รักเพศเดียวกันอย่างจินเหยียนกับเจียงชิน จะไม่มีทางหย่ากัน ตั้งแต่จำความได้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ดีมาก จินเหยียนเปิดบริษัทธุรกิจบันเทิงทรงอิทธิพลในประเทศ ส่วนเจียงชินทำงานอยู่ในสำนักงานบัญชียักษ์ใหญ่ สภาพการเงินร่ำรวยมั่งคั่ง บรรยากาศในครอบครัวอิสระเบรี เขาจึงนึกไปว่าตัวเองเป็นเด็กที่มีความสุขที่สุดในโลก

แม้จะมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งอยู่บ้าง แต่นั่นคือการกระทบกระทั่งกันตามปกติของชีวิตคู่ ครั้งที่รุนแรงที่สุดยังโกรธกันไม่ทันข้ามคืนด้วยซ้ำ วันรุ่งขึ้นตอนตีคนทั้งสองออกมาจากห้องนอนก็ตีกันเหมือนเก่าแล้ว หลีเหมิงเอาเรื่องนี้มาล้อพวกเขาอยู่นานทีเดียว

ไม่รู้ว่ามันเริ่มขึ้นตั้งแต่เมื่อไร แต่น่าจะเป็นเพราะอายุที่มากขึ้นเรื่อย ๆ ประกอบกับทั้งสองต่างก็เลยสามสิบกันแล้ว จึงเยือกเย็นและอดทนอดกลั้นเก่งขึ้น

เมื่อปลายปีก่อนมีอยู่ช่วงหนึ่งที่หลีเหมิงรู้สึกว่าบรรยากาศในบ้านผิดปกติมาก เจียงชินมักทำหน้าที่เฝ้าชานอยู่ตลอด ฝ่ายจินเหยียนก็ทำหน้าที่เหมือนจะบอกว่าฉันขี้เกียจจะพูดแล้ววะ ต่อมาถึงได้รู้ว่าจินเหยียนออกไปดื่มเหล้ากับโปรดิวเซอร์กลุ่มหนึ่ง แล้วเรียกพวกดาราสาว ๆ เข้ามาเติมห้องส่วนตัว แต่ดันถูกเจียงชินจับได้คาหนังคาเขาโดยบังเอิญ

เรื่องนี้ไม่ได้ส่งผลกระทบใหญ่โต นอกเหนือจากเรื่องทีหนึ่งในดาราสาวโทร.มาบอกจินเหยียนว่าเธอตั้งท้องและสุดท้ายก็ถูกจินเหยียนเอาเงินอุดปากกลับไปอย่างไวนั้นแล้ว เจียงชินก็ไม่ได้แสดงท่าทีรุนแรงเกินขอบเขตอะไร

ทว่านับแต่นั้นเป็นต้นมาครอบครัวนี้ก็เริ่มแปลกไป

เจียงซินงานยุ่ง ออกจากบ้านแต่เช้าตรู่กลับมาดึกตื่นทุกวัน เดิมทีเจียงซินก็ไปทำงานต่างเมืองบ่อยอยู่แล้ว ช่วงนั้นยิ่งออกถี่ขึ้นกว่าเดิม หลีเหมิงแทบจะไม่เห็นพ่อกับแม่อยู่ด้วยกันเลย พอวันที่ที่หนที่ทั้งสามอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันสักครั้ง จิ้นเหยียนกลับเอาแต่พูดประชดประชัน ส่วนเจียงซินก็ไม่เอ่ยอะไรทั้งนั้น

หลีเหมิงรู้ว่าช้าเร็วพวกเขาต้องทะเลาะกัน แต่คาดไม่ถึงว่าจะทะเลาะกันรุนแรงปานนี้ และยังคิดไม่ถึงว่าเจียงซินที่สุขภาพอ่อนโยนมาตลอดจะลงไม้ลงมือต่อยตีคนได้

เรื่องนี้มันต้องมีอะไรที่ฉันไม่รู้แหง ๆ หลีเหมิงกัดฟันครุ่นคิดระหว่างกำลังครึ่งหลับครึ่งตื่น

เดี๋ยวพรุ่งนี้จะไปถามเจียงซินดู ภารกิจอันหนักอึ้งในการปกป้องครอบครัวไม่ให้แตกแยกตกใส่หัวของนายน้อยเข้าเต็มเปาเสียแล้ว

ตอนที่เสียงโทรศัพท์มือถือของจิ้นเหยียนดังขึ้นก็เป็นช่วงบ่ายของวันต่อมาแล้ว นอกหน้าต่างฟ้าสว่างโร่ หนุ่มใหญ่สูงหนึ่งร้อยแปดสิบกว่าเซนติเมตรที่กำลังทอดร่างนอนหลับคาชุดทำงานบนโซฟายาวเมตรยี่สิบอย่างเขา พอสะลึมสะลือเอือมมือออกไปก็ปิดโทรศัพท์มือถือวางจากโต๊ะกาแฟ

“เวรเอ๊ย...” จิ้นเหยียนลุกขึ้นนั่งด้วยความหงุดหงิด “ฮัลโหล มีอะไร”

“เหล่าจิ้น” เสียงของเว่ยหงที่ปลายสายเคร่งขรึมจริงจังมาก “นายรู้เรื่องที่เมียนายกำลังร่างหนังสือขอตกลงแบ่งทรัพย์สินเตรียมตัวจะหย่าหรือเปล่า”

จิ้นเหยียนตอบหัวฟัดหัวเหวียง “เออ ไม่รู้! ขอขอบคุณจริงๆ ที่ตั้งใจมาย้ำเตือนกันเป็นพิเศษ ฉันฝากขอบคุณไปถึงโคตรเหง้านายด้วยเลยนะ!”

“...อ้อ ไม่ต้องขอบคุณหรอก เป็นเรื่องสมควรแล้ว ว่าแต่นายอยู่ไหนเนี่ย ต้องให้เพื่อนคนไหนขนเหล่าไปมาเปลี่ยนกับนายหรือเปล่า ความจริงฉันนี่โคตรเห็นใจนายเลยว่ะ มาเสียเมียเอาตอนอายุปุ่นนี้แล้วจะไปหาใหม่จากไหนได้อีกเนี่ย...”

จินเหียนทนไม่ไหวจนแทบอยากจะร้องคำรามออกมา แต่ความกรุ่นโกรธเมื่อสืบทว่าข้าวโม่ก่อนเหมือนกับกองไฟที่มอดไหม้จนสุดท้ายก็เหลือแค่เศษขี้เถ้าบนสะเก็ดไฟเพียงหนึ่งหยิบมือ ไม่มีเรียวยแรงจะแผดเสียงอีกแล้ว

“...ฉันอยู่บ้าน” เขาตอบอย่างอ่อนระโหยโรยแรง “ออกจากบ้านก็ระวังหน่อย อย่าให้นักข่าวถ่ายรูปเอาได้”

เว่ยหงดาราตัวที่อืดที่กำลังมาแรงและในขณะเดียวกันก็ยังไม่ได้รับการยอมรับจากคนในแวดวงเดียวกันว่าเป็นคนดีที่หนึ่งผู้หนึ่งหัวเกล้าชาวสองขวดพร้อมกับแกล้มสองอย่างรุดมาเยี่ยมถึงบ้านด้วยตัวเอง สีหน้าเปี่ยมไปด้วยความเห็นอกเห็นใจทำนองว่า ‘จู่ ๆ ฉันนึกไว้แล้วเชื่อว่านายต้องมีวันนี้’

“ไอ้โฮเฮะ ดูหน้านายสิ เขียวแดงดำม่วงมีครบทุกสีเลย นี่นายจะเปิดโรงย้อมหรือไร รสชาติของความโดดเด่นเปลี่ยวใจมันพิสดารไหมวะ”

เว่ยหงนั่งลงรินเหล้าสองแก้ว ก่อนจะเทถ้วยลิสั่งคว่ำพริกเกลือกับยำเนื้อเครื่องในวัวเสฉวนใส่จาน สีหน้าท่าทางพร้อมจะเริ่มพูดคุยกะเปิดอก

“เหล่าจิน ฉันว่าพอแค่นี้เถอะวะ ทุกคนเขารู้ว่านายอารมณ์ร้อนง่าย แต่ยังไงก็ไม่ควรลงไม้ลงมือกันนะเว้ย แต่ก่อนนายก็ทำผิดเรื่องเซี่ย ๆ แบบนี้ประจำ ฉันยังนึกว่านายปรับปรุงตัวไปนานแล้วซะอีก ทำไมเมื่อวานถึงได้ทำอิกวะ เจียงชินเกือบเข้าโรงพยาบาลเลยนะ”

จินเหียนไม่พูดไม่จาสีหน้าดำทะมึน นานสองนานกว่าจะหัวเราะที่

“นิสัยโมโหร้ายของเจียงชินก็ไม่ใช่ว่าเพิ่งจะเป็นมาปีสองปีนี้สักหน่อย คนอื่นไม่รู้แต่นายจะไม่ได้ไม่รู้ได้หรอก อิกอย่างเจียงชินไม่ได้ตัดเงินค่ากินค่าอยู่ของนาย พอโกรธก็แค่ทำตัวเย็นชาใส่สักวันสองวัน แต่เห็นแก่ที่ตอนนั้นเขาร่วมสร้างเนื้อสร้างตัวจากศูนย์มาพร้อมกับนาย ก็ไม่ควรนึกจะทุบตีก็ทุบตีแบบนี้แล้ว”

เว่ยหงถอนหายใจกลางสายห้าว สูดหายใจจินเหียนก็ทนไม่ไหว ซึ่เข้าตาที่เหมือนแผนด้าของตัวเองแล้วถาม “นายคิดว่ารอยนี้ฉันต้องตัวเองรีไว้วะ! เขาต่อฉันไปเท่าไรนายรู้ไหม!”

“ระ...เรื่องนี้...เหล่าจิ้น” เว่ยหงตอบอย่างจนใจ “เจียงซินเขาชนะที่ปริมาณ ส่วนนายชนะที่คุณภาพไง”

จิ้นเหยียน “...”

“ฟังคำเหียนะ พอสร้างเมาก็ทำตัวว่างไปขอโทษเจียงซินซะ หลังจากนั้นก็ถือเสียว่าไม่เคยเกิดอะไรขึ้นแล้วใช้ชีวิตให้ดี ๆ ไม่ง่ายเลยกว่าพวกนายสองคนจะฝ่าฟันอุปสรรคมาได้ ช่วงเวลาที่ต้องกัดก้อนเกลือกินก็ผ่านกันมาแล้ว ทำไมตอนนี้ถึงได้ทะเลาะกันจนตกอยู่ในสภาพแบบนี้อีกละ มีปัญหาอะไรที่ปล่อยวางไม่ได้กัน”

เว่ยหงหยิบถั่วลิสงเม็ดหนึ่งแล้วส่งสัญญาณให้จิ้นเหยียนกินกับแกล้ม จิ้นเหยียนจ้องตะเกียบนิ่งงันอยู่นาน สีหน้าดำทะมึนไม่อาจคาดเดา จู่ ๆ ก็กระแทกแก้วเหล้าลงอย่างแรงก่อนจะกล่าว “เรื่องนี้ยังไม่จบ”

“เลิกพูดเหลวไหลได้แล้วนะ นายนี้มันไม่จบไม่สิ้นสักทีเลยนะ!”

“นายไม่เข้าใจหรอก” จิ้นเหยียนเน้นทีละคำ “ฉันจะบอกอะไรให้เจียงซินมีชีู้”

เว่ยหงอึ้งกิมกี

“ดูไม่ออกใช่ไหมล่ะ ทีแรกฉันก็ไม่เชื่อ จริงอยู่ที่บางครั้งฉันก็ไปดื่มเหล้าเคล้านารีเข้าสังคมบ้างอะไรบ้าง แต่ไม่เคยเอาปัญหาเข้าบ้าน นอกเหนือจากเรื่องนั้นเมื่อปลายปีก่อนฉันก็ไม่เคยทำตัวแย่อ่าเขาตอนนี้เลย แล้วเขาล่ะ! เขาแทบจะเหยียบย่ำศักดิ์ศรีฉันจนหมดดินแล้ว!”

เว่ยหงอ้าปากพะงาบ ผ่านไปหลายวินาทีกว่าจะเรียกเสียงตัวเองกลับมาได้ “นาย...นายเห็นกับตาหรือเปล่า”

จิ้นเหยียนสีหน้าอึมครึม ไม่พูดไม่จา

“พวก เรื่องนี้จะมาเดามัวช้าไม่ได้ นะ...นะ...นายใจเย็นหน่อย เจียงซินจะไปมีชีู้ได้ไง”

“...”

“นายไปเห็นมาหรือว่ามีหลักฐานมัดตัวแล้ว เจียงซินแบ่ไต๋กับนายไปหรือยัง การมโนเป็นตุเป็นตะไปเองเป็นข้อห้ามใหญ่ในความสัมพันธ์ ผัวเมียจะบอกให้ อีกอย่างเป็นไปได้หรือที่คนแบบเจียงซินจะนอกใจ

ส่วนนายนะไม่นอกใจก็บุญแล้ว!”

จิ้นเหยียนหัวเราะเสียงเย็น ดูคล้ายอยากจะพูดอะไรแต่กลับอดกลั้นเอาไว้

เว่ยหงจ้องเขาด้วยสายตากลางแกลงอยู่นาน ก่อนจะเห็นเขายืนมือออกมาทำสัญลักษณ์เป็นเลขเก้า

“เก้าเดือน” จิ้นเหยียนเอ่ย “เก้าเดือนแล้วที่ไม่ยอมให้ฉันแตะแม้แต่ปลายก้อย”

เว่ยหง “...”

“ตอนแรกบอกว่าไม่สบาย แต่ไปตรวจที่โรงพยาบาลก็ไม่เจออะไร กลับมาก็เริ่มยุ่งกับงาน พอฉวยโอกาสออกทำงานนอกสถานที่ได้ก็เผ่นหนีไปต่างเมือง หลังจากนั้นก็หาว่าฉันนอนกรน ตีงตันจะย้ายไปนอนห้องหนังสือให้ได้ เหตุผลสารพัดสารเพ สรุปคือไม่ยอมให้ฉันเข้าใกล้มันแหละ

“แต่ละคืนที่ได้ยินเสียงเขานอนหลับอยู่ห้องถัดไปฉันนี่อยากจนแทบจะเอาหัวชนผนังให้รู้แล้วรู้รอด นี่มันบ้านฉันนะโว้ย แม่่งเอ๊ย นี่มันยังเป็นบ้านฉันอยู่หรือเปล่า! มีเรื่องโหดร้ายผิดมนุษย์มนาขนาดนี้อยู่ด้วยเหอว่ะ! ตอนตื่นฤดูใบไม้ผลิก็ลองทำทุกวิถีทางแล้ว เหลือแค่ยังไม่ลองใช้ยาเท่านั้นแหละ แต่เขาบอกว่าไม่ยินยอมก็คือไม่ยินยอม!”

จิ้นเหยียนฟาดตะเกียบอย่างแรงเล่นเอาจานแก้วเกือบพลิกคว่ำ

“ฉันจะบอกนายให้ เขาน่ะเดินผ่านฉันแต่ละทีที่ต้องเลี่ยงอย่างกับฉันเป็นแหล่งมลพิษ ถ้าไม่ใช่เพราะอยู่ต่อหน้าลูกก็แทบไม่อยากจะคุยกับฉันสักคำเลยด้วยซ้ำ! เมียนายทำกับนายแบบนี้หรือเปล่า ฉันไม่พูดถึงเก้าเดือนก็ได้ เอาแค่เดือนเดียวก็พอ! เป็นนายจะรับไหวไหม”

เว่ยหงตอบทันควัน “อย่าแม่แต่จะพูดถึง”

จิ้นเหยียนแค้นหัวเราะที่ “รู้หรือเปล่าว่าทำไมเมื่อวานถึงต้อยตักัน เมื่อวานตอนบ่ายอาศัยจิงหวะลูกยังไม่กลับ ระหว่างที่เขาทำอาหารอยู่ในครัว ฉันมองไปมองมาจนอดใจไม่ไหวแล้วจริง ๆ เลยเข้าไปหาคิดจะคุยกับเขาสักสองสามคำ”

เห็นได้ชัดว่าไอ้ ‘คุยสองสามคำ’ ของจิ้นเหยียนนั้นไม่อาจสรุปการ

กระทำของเขาได้อย่างครบถ้วน แต่เว่ยหงก็ยังคงพอจะจินตนาการได้คร่าว ๆ ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

“ฉันยังไม่ทันจะทำอะไรเลย เขาก็หันหลังเดินออกไปแล้ว! ที่นี้พอฉันไล่ตามไปเขาก็ยังจะบอกให้อยู่ห่าง ๆ อีก! แล้วนายว่าฉันจะไม่โกรธได้หรือวะ! ตอนนั้นฉันยังอดทนคุยกับเขาด้วยเหตุผล แต่คุยได้ไม่ถึงสองประโยคก็ยี่เยียดุดกระซากกันแล้ว สุดท้ายไอ้เวรนั่นแม่งก็เริ่มลงไม้ลงมือ ตอนหลังยังหยิบขวดไวน์แดงมาฟาดกบาลกันอีกต่างหาก! นายว่าถ้าเกิดฟาดโดนขึ้นมาจากจริง ๆ ตอนนั้นฉันจะยังรอดมานั่งอยู่ตรงนี้อีกหรือ!”

เว่ยหงพยักหน้าตอบจริงจัง “พยายามข่มขืนกระทำชำเราคู่สมรสก็ไม่ควรรอดมานั่งอยู่ตรงนี้อีกจริง ๆ แหะละ”

จิ้นเหยียนโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ตวาดถาม “อะไรคือข่มขืนกระทำชำเราคู่สมรสวะ ฉันเป็นผัวเขาอะ! นี่เป็นสิทธิอันชอบธรรมของฉัน! การลิดรอนสิทธิตรงนี้ของฉันต่างหากที่แม่งผิดกฎหมาย!”

เว่ยหง “...”

“ฉันจะบอกนายให้ เลี่ยงชินอาจจะป่วยเป็นโรคอะไรสักอย่างจริง ๆ ซึ่งเรื่องนี้ฉันรับได้ หรือไม่เขาก็มีขู่อยู่ข้างนอกซึ่งก็เข้าล็อกเลย ข้อแรกเนียแทบจะเป็นไปไม่ได้ ฉันรู้เขาแข็งแรงดีมาก ส่วนข้อหลังมีความเป็นไปได้สูงถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ ไม่งั้นเขาคงไม่มีทางเอาแต่หลบเลี่ยงกันทั้งวันเหมือนกับว่าฉันเป็นแหล่งมลพิษร้ายแรงหรือ”

“...แต่ฉันก็ยังคงคิดว่าเลี่ยงชินดูไม่คล้ายคนที่จะนอกใจใครอยู่ดี...”

“ฉันจะบอกนายให้นะเว่ยหง นายนะไม่เข้าใจเขาหรือ สบายที่พวกเราเพิ่งคบกันใหม่ ๆ มีอยู่คนหนึ่งที่ชอบมาตามตอแยเขา ทำที่ที่เขาทำกับเจ้าหมอนั้นนะเหมือนกับตอนนี่เปียบเลย จะหายใจก็แทบอยากจะทำเอาแผ่นกระຈกมากัน ฉันรู้สึกมานานแล้วว่าที่เขาทำตัวกับฉันแบบนี้ต้องมีปัญหาแหว่ง ๆ แคว้งหาหลักฐานไม่ได้เท่านี้แหละ”

จิ้นเหยียนสีหน้าเหยเก พุดพร้อมแผ้วรังสีสังหาร “ถ้าฉันจับได้ว่า เป็นใคร ฉันจะฉีกมันทั้งเป็นให้ดู!”

เว่ยหงเพียงคิดแค่ว่าผู้ชายตรงหน้าถูกไฟราคะเผาสมองจนไหม้เพราะ

อดอยากปากแห้งมานาน เขาคุ่นคิดอย่างระมัดระวังว่าไปเชิญจิตแพทย์ มาให้เจ้าหมอนี่น่าจะวางใจได้กว่าไหม ส่วนเรื่องเสนอให้เจ้าตัวออกไปซื้อกินนี้ช่างมันเถอะ จะหาคนโหดแบบเจียงชินในสถานบันเท็งนี้ยากเอาเรื่องทีเดียว

ตอนนี้เองที่มีข้อความเข้าโทรศัพท์มือถือของจิ้นเหยียน เป็นเด็กชาย หลีเสี่ยวเหมิงลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเขาและเจียงชินนั่นเอง

[ป้า ผมจะบอกป้าว่าบายวันนี้ผมโดดเรียนนะ ยังไงชะวิษาที่โรงเรียนก็ไม่มีอะไรน่าสนใจ ผมหาเจียงชินเจอแล้วละ เจ้าผู้ชายไม่เอาไหนที่รักษาเมียตัวเองไว้ไม่อยู่ ผมจะไปช่วยป้ากล่อมเจียงชินกลับมาเอง]

นิ้วของจิ้นเหยียนสั่นระริก

เว่ยหงสีหน้าตื่นตะลึง นานสองนานกว่าจะเอ่ย “เป็นเด็กดีแท้ ไอ้ที่เขายกมาว่าเลี้ยงลูกไว้ดูแลยามแก่เฒ่านี้แม่งโคตรจริงเลยว่ะ!”

2

“เลี้ยงแก่ให้โตมาเป็นเจ้ากรรมนายเวรชัด ๆ เลย” เจียงชินกล่าว “ขึ้นมา
นี่”

หลี่เหมิงป็นขึ้นเตียงโรงแรมอย่างไร ก่อนจะนั่งไหลเคียงไหลกับ
เจียงชินพลางเหลือบมองนิยายภาษาเยอรมันที่อยู่ในมือเขา

หลี่เหมิงกับเจียงชินไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกันแม้แต่น้อย
แต่ว่าพวกเขาทั้งสองคนกลับมีหลายด้านที่คล้ายคลึงกันอย่างน่าประหลาด
ไม่ว่าจะเป็นนิสัยใจคอ บุคลิกลักษณะ ความชอบหรือรูปร่างหน้าตา ข้อที่
เด่นชัดที่สุดคือเจียงซินมีไอคิวสูงลิ่ว ส่วนหลี่เหมิงเองก็ไม่ได้ด้อยไปกว่ากัน
ตั้งแต่เข้าโรงเรียนมาก็เรียนข้ามชั้นรวมกันมาถึงสามครั้งแล้ว

บ่อยครั้งที่บรรดามิตรสหายนึกสงสัยว่าพวกเขาอาจเป็นญาติที่
พลัดพรากกันมานานปี หรือไม่หลี่เหมิงก็อาจจะจะเป็นลูกที่เจียงซินไขทิ้งไว้
สมัยวัยรุ่น แต่จินเหียนก็ปฏิเสธความเป็นไปได้พรรณนั้นอย่างหนักแน่น
ทุกครั้ง ซ้ำยังทำสีหน้าท่าทางเหมือนจะบอกว่า “นี่มันเป็นเรื่องของวาสนา
ต่างหาก ไ้อ้วพวกโง่เง่าเท่าตุ่นเอ๊ย”

หลี่เหมิงมองดูอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ย “ฆาตกรคือครูฝึกสกีคนนั้น”

“อย่าอดใจไม่ไหวต่อโซเชียลมีเดียตัวเองรู้พล็อตเรื่องทุกครั้งที่อ่านถึง
กลางเล่มได้ไหม ระวังแจะโดนเจดหัวออกไป”

“นี่คุณหักใจทำอย่างนี้กับลูกชายบังเกิดเกล้าของตัวเองได้ลงคอหรือ
สหายเจียงซิน!” หลี่เหมิงร้องประณาม “ไม่ทำข่าวให้กินแถมยังหนีหาย
ออกจากบ้านนั่นก็แล้วไปเถอะ แต่กับอี่แค่เรื่องขี้ปะติ๋วอย่างสปอยล์นิยายนี่

“ยังจะคิดเล็กคิดน้อยอีกหรือ!”

เจียงซินมองเขาอย่างหมดคำพูด

“...ไม่ใช่ลูกในไส้แต่ก็ดีกว่าลูกในไส้คนอื่น” หลีเหมิงยื่นทางออกมา สายตาดูทันทันทีแล้วถาม “ว่าแต่คิดจะกลับบ้านเมื่อไหร่ล่ะสหายเจียงซิน จะให้ผมคุมตัวสหายจิ้นเหยียนให้มาแบกหนามขอขมา¹ ถึงที่เลยไหม เท่านั้นที่น่าจะพอได้แล้วมั้ง ผมจะบอกอะไรให้นะม่าว ถ้ากลับบ้านตอนนี้ ม่ายังจะได้เปล็ดเปล็นไปกับแพ็กเกจชุดเซยเลศทรูซึ่งก็คือระบำเปลื้องผ้า อันน่ารักน่าเอ็นดูของลูกชายสุดหล่อด้วยนะ ซ้ำอดหมดสิทธินะงับ! หมด สิทธิเลยนะงับ! ออยาม้วแต่คิดลงมือเลยดีกว่า ม่ารีบตามผมกลับบ้านเถอะ!”

“...สหายหลีเหมิง” เจียงซินพูด “แกกับจิ้นเหยียนเป็นพ่อลูกกัน จริง ๆ นั้นแหละ พันธุ์แท้ไม่มีอะไรปนเลย เพราะทำตัวเรียบร้อยได้คล้ายกัน ขนาดนี้”

เจียงซินสวมเสื้อคลุมอาบน้ำสีขาวตัวหนาที่โรงแรมจัดไว้ให้ เนื่องจาก ไร่แวนกิดขวางดวงตาจึงดูกระจ่างสุกใสขึ้นกว่าเดิม คิ้วเรียวยาวเล็กขึ้น เล็กน้อย แค่มองดูก็รู้ว่าไม่คิดจะเล่นด้วยกับหลีเหมิงสักนิด

“แกนะข้างหน้าก็ไม่อูมเต่ง ข้างหลังก็ไม่งอนเต่ง แถมยังไม่มีหน้าอก คัพ 36D อีกต่างหาก ถึงจะระบำเปลื้องผ้าก็ไม่มียะไรน่าดู อีกอย่างต่อให้ แกเต้นระบำเปลื้องผ้าเป็นก็ปิดบังความจริงที่ว่าตัวเองเป็นนักเรียนโตดเรียน ไม่ได้อยู่ดี ด้วยนิสัยของฉัน ฉันควรจะลากคอแกไปโรงเรียนแล้วให้แก เต้นต่อหน้าหัวหน้าฝ่ายปกครองมากกว่า”

หลีเหมิงนั่งอึ้งอ้าปากค้างอยู่พักใหญ่ก่อนจะปฏิเสธทันที “ไม่เอานะ เดี่ยวเธอก็ตกหลุมรักผมหรือ?”

“แทนที่จะกังวลเรื่องเต้นระบำเปลื้องผ้า แกควรกังวลกับเรื่องอื่น มากกว่า” เจียงซินถาม “หลังจากจิ้นเหยียนหย่ากับฉันแล้ว แกคิดจะ ไปอยู่กับใคร?”

หลีเหมิงรู้ว่าในที่สุดบทสนทนาที่หันเหไปในทางที่เขาไม่ปรารถนาที่สุด

¹ หมายถึง ยอมรับผิดและขอรับโทษจากใจจริง

เสียแล้ว

ก็เหมือนกับเด็กน้อยทุกคนที่ถูกถามตอนพ่อแม่หย่ากันว่า “ระหว่างพ่อกับแม่ ลูกอยากอยู่กับใครกันแน่” นั่นแหละ ความคิดแรกของหลี่เหมิงก็คือ *เซ็ดโต้!* *นายน้อยไม่อยากจะตอบเลยอะ!*

“ฉันหวังว่าแกจะอยู่กับจิ้นเหยียน” เจียงชินกล่าว

“หา? มันไม่ต้องการผมเหรอ”

“จิ้นเหยียนเป็นพ่อแท้ ๆ ของแกนะ”

“แต่มันเป็นแม่ผมนะ!” หลี่เหมิงเอ่ยประโยคต่อมาอย่างเข้าใจพูดทันที “ไม่ใช่แม่บังเกิดเกล้าแต่ก็ประเสริฐกว่าแม่บังเกิดเกล้าอีก!”

เจียงชินจ้องมองเขาอยู่นานก่อนจะถอนหายใจในที่สุด

“หลี่เหมิง” เขากล่าวอย่างเหนื่อยใจ “รู้ใช่ไหมว่าแกมีหุ้นของสื่อซิงเอนเตอร์เทนเมนต์อยู่เจ็ดเปอร์เซ็นต์”

“ถึงอย่างนั้น...”

“สื่อซิงเอนเตอร์เทนเมนต์ไม่ได้เข้าตลาดหลักทรัพย์ หุ้นทั้งหมดอยู่ในมือของผู้ถือหุ้นหลักดั้งเดิมเพียงไม่กี่คน จิ้นเหยียนมีอยู่สี่สิบเปอร์เซ็นต์ แกมีเจ็ด ฉันมีสิบสอง แล้วแกรู้ไหมว่าหุ้นที่หลุดอยู่ข้างนอกนั้นมีอยู่เท่าไร”

หลี่เหมิงตอบกลับในทันที “สี่สิบเอ็ดเปอร์เซ็นต์!”

“ใช่แล้ว” เจียงชินกล่าว “เป็นตัวเลขที่คลุมเครือมากทีเดียว และยังบังเอิญมีจำนวนหุ้นมากกว่าของจิ้นเหยียนเล็กน้อยพอดีด้วย พูดอีกอย่างก็คือมีเพียงตอนที่ฉันหรือไม่กี่แกยืนอยู่ฝั่งเดียวกับจิ้นเหยียนเท่านั้นถึงจะรับรองได้ว่าเขาจะสามารถถูกมออำนาจบริษัทได้อย่างเบ็ดเสร็จสมบูรณ์

“กล่าวอีกนัยหนึ่งคือถ้าแกอยู่กับฉัน หลังจากแบ่งทรัพย์สินกันเรียบร้อยแล้ว สัดส่วนหุ้นของจิ้นเหยียนก็จะเป็นยี่สิบหกเปอร์เซ็นต์ ส่วนฉันในฐานะผู้ปกครองของแกนอกเหนือจากหุ้นยี่สิบหกเปอร์เซ็นต์ของตัวเองแล้ว ก็ยังมีอำนาจจัดการหุ้นเจ็ดเปอร์เซ็นต์นั้นของแกด้วย...”

“อย่างนั้นมันก็ดีมาก ๆ เลยไม่ใช่เหรอ พอมากกลายเป็นบอสใหญ่

ที่นั่นก็จะได้เข้าบริษัทไปไล่พวกตาราตัวเล็กตัวน้อยที่ชอบตามเกาะเกาะป่าผม
ทิ้งให้หมดเลยไป...”

“ไว้เดียงสาเกินไปแล้ว” เจียงซินว่า “นี่หมายความว่าพื้นที่หลุดอยู่
ข้างนอกนั้นมีเยอะกว่าของฉันหรือจิ้นเหยียน ถ้าจัดการอย่างเหมาะสม
การที่อาณาจักรนี้จะเปลี่ยนผู้ครอบครองก็เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ทีเดียว”

โลกทัศน์ของหลี่เหมิงพลันสั่นสะเทือน “อย่างนั้น...มา...มาก็ไม่ต้อง
หย่ากับจิ้นเหยียนสิ!”

เจียงซินแค้นหัวเราะเสียงเย็น

หลี่เหมิงสวมเสื้อเชิ้ตนักเรียน เครื่องหน้าอยู่กึ่งกลางระหว่างความ
อ่อนเยาว์ของเด็กน้อยกับความคมคายของชายหนุ่ม ยามขมวดคิ้วมี
กลิ่นอายเฉพะตัวของจิ้นเหยียน

ทว่าจิ้นเหยียนให้ความรู้สึกเคร่งขรึมลุ่มลึก ส่วนหลี่เหมิงนั้นอายุ
ยังไม่ถึงจึงมีแต่จะทำให้คนนี้รำคาญ

“เป็นเพราะผู้หญิงเมื่อคราวก่อนคนนั้นหรือเปล่า เห็นว่าเคลียร์ไปแล้ว
นี่ ในใจจิ้นเหยียนมีแต่มันนะ มาไม่รู้หรือกว่าตอนที่ป่าเขารู้เรื่องนี้มือไม้
ก็สั่นไปหมด แถมยังพูดย้ำ ๆ กับคุณอาเว่ยอยู่นั้นแหละว่า ให้เงินหล่อน
เท่าไรก็ไม่เป็นไร แต่อย่าให้เจียงซินรู้เด็ดขาด ไม่งั้นฉันจะไปโดดตึก...”

“เอ่ เขาเคยพูดแบบนี้ด้วยหรือ”

“จริงเสียยิ่งกว่าจริงอีก! เสียายที่ตอนหลังมาก็รู้เข้าจนได้ ช่วงนั้น
ผมนะเอาแต่ครุ่นคิดว่าจะเรียกคนมาติดลูกกรงกันด้านนอกหน้าต่างดีไหม
ถ้าเกิดโดดขึ้นมาจากจริง ๆ จะทำยังไง”

เจียงซินตบศีรษะหลี่เหมิงเบา ๆ ก่อนจะกล่าว “ถ้าจะโดดก็โดดไปนาน
แล้ว คนที่ร้องแรกแหกกระเชอว่าจะโดดนั้นนะไม่มีทางโดดที่สุด ไม่ต้อง
กังวล”

หลี่เหมิงที่เชื่อฟังใจพลันรู้สึกว่ามีอะไรไม่ถูกต้อง “ถ้าฉันมาจะหย่า
ทำไมล่ะ”

เจียงซินนินวหน้า คล้ายกับว่าลิ่งเลเหลือหลาย

แต่เขามีจุดหนึ่งที่สหายน้อยหลี่เหมิงชื่นชอบ จิ้นเหยียนมักจะพูดว่า

‘เรื่องของผู้ใหญ่เด็กน้อยอย่าแสบ!’ ส่วนเจียงซินนั้นก็กลับเผยโลกของผู้ใหญ่ให้หลี่เหมิงได้เห็นอย่างเต็มกำลัง ช้ำยังชี้หน้าให้เขาใช้หัวสมองตัวเองใคร่ครวญหาคำตอบอีกด้วย

เป็นไปตามที่คาดไว้ สุดท้ายเจียงซินก็ยังตอบว่า “ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน

“ตั้งแต่ปีก่อนเป็นต้นมา แค่มันเห็นเขาก็รู้สึกเหม็นเบื่อเหลือเกิน

“ฉันก็ไม่รู้ว่าทำไม เหมือนกับเขาไม่ใช่เงินเหยียนคนนั้นที่ฉันรู้จักมา ยี่สิบปีอีกต่อไปแล้ว รวากับว่านับแต่นั้นเขาก็กลายเป็นคนที่ฉันไม่คุ้นเคย จนถึงขั้นกลายเป็นคนแปลกหน้า”

หลี่เหมิงนิ่งอึ้ง

“บางครั้งฉันก็กลัวเหลือเกิน” เจียงซินกล่าว “ว่าตกลงแล้วเงินเหยียนที่ฉันรักอย่างลึกซึ้งมายี่สิบปีคนนั้นหายไปไหน เป็นเขาที่แอบเปลี่ยนไประหว่างที่ฉันไม่ทันได้สังเกต หรือว่าเขาไม่เคยมีตัวตนมาตั้งแต่แรก และที่ผ่านมาก็เป็นแค่ความเพ้อฝันของฉันฝ่ายเดียวกันแน่”

“เจียง...เจียงซิน...”

“ต่อมานักแสดงสาวนั้นส่งข้อความมาหาฉันบอกว่าตั้งท้องลูกของเงินเหยียน ตอนนั้นนึกไม่ถึงว่าฉันไม่ตกใจเลยสักนิด ใจมีแต่ความรู้สึกว่าได้รับการปลดปล่อย เหมือนกับว่าเรื่องราวได้มาถึงจุดจบแล้ว”

เจียงซินชะงักไปชั่วครู่ น้ำเสียงแหบพร่าแผ่อาการทอดถอนใจ คล้ายว่าเพิ่งจะเปล่งออกจากปากก็หายวับไปท่ามกลางความเงิบงันอันเย็นเยียบของห้องพักโรงแรม

“ในหัวฉันมีอยู่ประโยคเดียวก็คือในที่สุดมันก็มาถึงสักที”

เมื่อหลี่เหมิงกลับถึงบ้านในตอนเย็นก็เห็นเงินเหยียนนอนหลับอยู่บนโซฟาพร้อมกับเว่ยหงที่มีสีหน้าห้าวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกกำลังถือขวดเหล้าเปล่าสองขวดพลาบกล่าว “โทษอาไม่ได้นะ พ่อเธอบทจะดื่มขึ้นมาก็หยุดไม่หยุดไปคนเดียวทั้งแบนเลย”

หลี่เหมิงเอ่ยด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “คุณอาจจะเอาขวดเหล้าฟาดหัวเขาไปเลยก็ได้ครับ แต่งี้ก็ เจียงซินต้องชอบใจคุณอาแน่ ๆ ที่คุณอาทำเรื่อง

ที่เมื่อวานเขาอยากทำแต่ทำไม่สำเร็จให้นะ”

เวย์หงถามอย่างสนใจใคร่รู้ “แม่เธอเขาว่ายังไง”

หลี่เหมิงยกไหล่ก่อนจะเข้าห้องไปโยนกระเป๋าหนักเรียนทิ้ง

“ผมจะกินกึ่งผัดน้ำมันหอย เต้าหู้แปดสมบัติ ซีโครงหมูผัดเปรี้ยวหวาน แล้วก็หมูผัดแดงกวางไช้ ไปทำให้ผมเดี๋ยวนี้เลย” ถัดไปไม่กี่นาทีเขาก็โผล่หัวออกมาจากห้อง ออกคำสั่งอย่างอหังการ “ถ้ากล้าดอดหนีไปละก็ ผมจะฟ้องบิดาว่าตอนนั้นยายดาราสาวนั้นไปเห็นเบอร์โทร.ของม้าจากมือถือคุณอาเข้า เลยส่งข้อความไปบอกม้าว่าเธอห้อง”

เวย์หงทำสีหน้าคล้ายกับกำลังกลืนแตรโมเข้าไปทั้งลูก

“คราวหน้าคราวหลังต่อไปห้องน้ำก็ต้องพกมือถือติดตัวนะเจ้าผู้ใหญ่ไม่เอาไหน”

หลี่เหมิงบดขยี้ดาราดาวที่อุปของวงการภาพยนตร์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วประเทศทำนั่นนั่นยับเยินอย่างสบาย ๆ ก่อนจะเยื้องย่างกลับไปรอกินข้าวที่ห้อง

หลังจากมือเย็นหลี่เหมิงก็ไปอาบน้ำ พอออกมาโทรศัพท์ในห้องรับแขกก็ดังพอดี เป็นเบอร์ที่ไม่รู้จัก

“ฮัลโหล”

“ฮัลโหล นั่นหลี่เหมิงหรือเปล่า” น้ำเสียงจากปลายสายนุ่มนวลอย่างยิ่ง “ช่วยตามประธานจิ้นมารับสายหน่อยได้ไหมจ๊ะ”

หลี่เหมิงถามอย่างระแวงระวัง “คุณเป็นใคร”

“บอกประธานจิ้นว่าฉันชื่อจ้าวเสวี่ย เขารู้จักฉัน”

“เขาไม่รู้จัก คุณมีธุระอะไร”

ปลายสายสะดุ้งไปชั่วครู่ “เอ่อ อันที่จริงมันก็เป็นเรื่องในบริษัท ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร ถ้าอย่างนั้นอีกเดี๋ยวฉันโทร.มาใหม่แล้วกันจ๊ะ”

หลี่เหมิงยิ้มน้อย ๆ แล้วกล่าว “เรื่องในบริษัทนี่ยิ่งสมควรบอกผมเลย ยิ่งไงนายน้อยก็เป็นที่ร้ายหายาที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมนะจ้าวเสวี่ยใช้ไหม อยู่แผนกไหน แล้วใครเป็นคนบอกเบอร์บ้านพวกเราให้คุณ”

เห็นได้ชัดว่าจ้าวเสี่ยวถูกนายน้อยกางเกงแพร² จอมสุรุษสุร่ายวัยสิบห้าผู้ไร้เดียงสาไม่รู้เรื่องรู้ราวที่เขาเล่าลือกันคนนั้นเล่นงานจนซ็อกไปแล้ว นานสองนานกว่าจะกล่อมเกลี้ยงตอบ “ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอกจ้ะ ก็แค่วันนี้ประธานจิ้นไม่มาทำงาน ฉัน...พวกเราเลยเป็นห่วงมากนะ”

“คุณผู้หญิง” หลีเหมิงเอ่ย “ถึงผมจะไม่เคยเจอคุณมาก่อนก็เถอะนะ แต่ตอนนี้ผมขอใช้ฐานะที่มีหุ้นของบริษัทที่อยู่เจ็ดเปอร์เซ็นต์ ออกกฎระเบียบให้คุณข้อหนึ่ง คราวหน้านอกเสียจากว่าบริษัทจะล้มละลายก็อย่าได้โทร.มาเบอร์บ้านพวกเราอีก ถ้าผมเจอว่าโทร.มาเมื่อไหร่คุณจะถูกไล่ออกทันที”

ปลายสายเงียบสนิท

หลีเหมิงวางหูอย่างไม่รีบไม่ร้อน

“...ใครนะ” เสียงพูดคุยกดงดังจนปลุกจิ้นเหียนตื่น เขาหัดกายลุกขึ้นนั่งบนโซฟาพาดอ่างอาบน้ำ ดวงตาทั้งสองแดงก่ำ เลื้อยเช็ตราคาหลายพันที่สวมอยู่บนร่างดูเหมือนผ้าซีริ่ว มีออร่าของคนที่แพ้ผู้ยากจนขึ้นแค้นอย่างน่าเหลือเชื่อ

“โทร.ผิดนะครับ” หลีเหมิงเลิกคิ้วมองพ่อของตนก่อนจะหัวเราะที่ถาม “...ใครไม่หย่าคนนั้นเป็นหมาใช่ไหม”

จิ้นเหียนถูกลูกชายบังเกิดเกล้าโจมตีจนแทบน็อกในคราวเดียว แต่เจ้าตัวไม่เหลือแรงจะโมโหแล้ว

“ก่อนคุณอาเว่ยจะกลับเขาทำอาหารเอาไว้สามสี่อย่างแช่อยู่ในตู้เย็น ถ้าจะกินก็หยิบออกมาเวฟเอาเอง ยังจะดีมอีกหรือเปล่า”

จิ้นเหียนสายหัวตอกลับอย่างเซื่องซำ

“จะดีมอีกหน่อยไหมละ บางทีดีม ๆ ไปแล้วเจียงชินอาจะกลับมาก็ได้นะ”

“...เด็กชายหลีเสี่ยวเหมิง ปากคอเราะรายของแกนี่ได้รับสืบทอดมาจากใครกัน!”

² หมายถึง พวกลูกคนรวยที่ไม่เอาไหน ดีแต่เที่ยวเล่นไปวัน ๆ

“ปากคอเราะรายก็ยิ่งดีกว่าใช้ความรุนแรงในครอบครัว ผมไม่เคยลงไม้ลงมือกับใคร แล้วก็ไม่เคยเจอทำอะคน ยิ่งไปกว่านั้นก็ไม่มีสาวน้อยคนไหนวิ่งแจ้นมาบอกว่าตั้งท้องลูกผมถึงหน้าประตูด้วย...”

หลี่เหมิงโคลงหัวเดินวนรอบห้องรับแขกกลางตึกดำกับใบหน้าโกรธเคืองของพ่อตัวเองจากแต่ละมุม

“เด็กชายหลี่เสี่ยวเหมิง” จิ้นเหยียนเอ่ยอย่างอ่อนเปลี้ยเปลี้ยแรง “ฉันเข้าใจนะว่าแกหวาดกลัวแล้วก็ทุกซี้ใจที่กำลังจะเสียแม่ไป แต่แกช่วยใจเย็นลงหน่อยได้ไหม ถ้าป้าแกจะต้องหย่าจริง ๆ แกก็จะกลายเป็นเด็กน้อยครอบครัวเลี้ยงเดี่ยวแล้วนะ เข้าใจหรือเปล่า!”

หลี่เหมิงตอบ “ยังไงผมก็ยังไม่โหว่ปากแตกตายก่อน แล้วหลังจากนั้นค่อยเอาหุ่นสี่ลึบเปอร์เซ็นต์ไปใช้ชีวิตกับเจียงซินได้อยู่ดี ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยวก็ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยวสิ อย่างน้อยผมก็เป็นทายาทเศรษฐกิจครอบครัวเลี้ยงเดี่ยวที่มีทั้งเงินทั้งอำนาจ!”

จิ้นเหยียน “...”

จิ้นเหยียนรู้สึกว่ายู่แบบนี้ต่อไปไม่ได้แล้วจริงๆ!

“เจียงซินทำอาหาร ซักผ้า ตรวจการบ้าน ไปรับไปส่งผมที่โรงเรียนทุกวัน คนเขาเป็นมาตรฐานของศรีภรรยาamarดาประเสริฐที่เก่งกาจงานทั้งนอกบ้านในบ้าน แล้วทำไมผมจะต้องผูกคอตายได้ร่มโพธิ์บิด ๆ เบี้ยว ๆ อย่างป้าด้วยล่ะ จะไม่ให้ผมเอาเงินกับบริษัทของป้าวิ่งไปหาชีวิตใหม่ที่ดงมยั้งงั๊ว ป้าว่าถูกต้องไหม”

จิ้นเหยียนหดหูเจียนตาย ตวาดลั่น “ข้อแรก! ตรวจการบ้านให้แก่นั้นมันเรื่องเมื่อหลายปีติดโนน! แกอยู่ ม.ปลายปีสาม แล้วยังจะต้องมีคนตรวจการบ้านบ้าบออะไรอีกเด็กชายหลี่เสี่ยวเหมิง!”

หลี่เหมิงทำหน้าที่ทำตาส่งเสียงพึมพำ เหมือนจิ้นเหยียนในบางเวลาอย่างกับพึมพำเดียวกัน

“ข้อสอง! ไอ้พวกชุดนักเรียนเอเย่เลื้อยคาร์ดิแกนเอเย่ของแก่นั้นนะ ส่งไปร้านซักรีดทั้งนั้นแหละโว้ย คนเขามาบริการถึงบ้านทุกสัปดาห์ เจียงซินก็แค่รับผิดชอบเซ็นชื่อเท่านั้นเอง! นี่ยังเรียกว่าช่วยซักเสื้อผ้าให้แกได้

อีกอะ!”

“ซิ ๆ ๆ ๆ...”

“ข้อสาม แผ่นหลังของป้าแกที่ล้างจานหลังมือเย็นทุกวันเนี่ยแกล้มไปหมดแล้วลี ความเรียงเรื่องเงาดำหลัง³ ของจู้จี้ซิงสมัยประถมนั้นแกเอาไปใส่ท้องหมาหมดหรือไง! ทำไมฉันถึงเห็นแกเอาแต่เขียนเรียงความสรรเสริญแม่ที่ทำกับข้าวให้แกทุกวัน แต่ไม่เคยเห็นแกยกเรื่องที่พ่อล้างจานให้แกทุกวันแม้แต่ครั้งประโยคเลยหา!”

“ซิ ๆ ๆ ๆ...”

จิ้นเหยียนอ่อยอย่างเกรี้ยวกราด “คิดจะแข็งข้อจริง ๆ แล้วสินะ ถ้ายังจะซิ ๆ อีก ระวังเดือนหน้าจะไม่มีค่าขนม! บอกอะไรให้นะ แต่ก่อนเจียงซินก็ชอบบอกว่าเวลาที่ฉันร้องซิ ๆ ทำให้เขานึกอยากอดคนสุด ๆ ตอนนี้นั้นรู้แล้วว่าแรงกระตุ้นแบบนี้มันเป็นอย่างไง!”

หลี่เหมิงที่กำลังจะร้องซิ จู้ ๆ ก็นึกขึ้นได้ว่าเจียงซินไม่อยู่บ้าน ถ้าเกิดมีการใช้กำลังในครอบครัวขึ้นมาจริง ๆ ก็ไม่มีคนมาไกลเกลี่ยจึงหุบปากทันที

จิ้นเหยียนนั่งโมโหฮึดฮัดอยู่นานสองนาน ก่อนจะพูดกับตัวเอง “เรื่องนี้จะให้มันจบอย่างนี้ไม่ได้”

เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้น นิ้วโป้งลากไล่ไปมาบนหน้าจอ สีหน้าอึมครึมไม่รู้วากำลังคิดอะไร ใช้เวลาอยู่นานกว่าจะตัดสินใจได้ เขาพลันหยุดตัวลุกขึ้นพูด “ฉันจะออกไปข้างนอกสักหน่อย แกริบเข้านอนแต่หัวค่ำ พรุ่งนี้เช้าห้ามโดดเรียนอีก”

“ป้า...ป้าจะไปไหน”

จิ้นเหยียนราวกับเป็นหมาป่าที่ได้รับบาดเจ็บ “ฉันไม่กลัวการหย่าร้าง ฉันไม่กลัวอะไรทั้งนั้น! แต่จะต้องรู้อย่างชัดเจนให้ได้ว่าที่ต้องหย่ามันเพราะอะไร!”

³ เป็นความเรียงสะท้อนความรักและความผูกพันระหว่างพ่อกับลูกชาย ประพันธ์โดยจู้จี้ซิง

3

จิ้นเหยียนใบสายตากบรอบข้าง คือผู้ชายประเภทที่มีมาดมาเพี้ยเต็มเปี่ยม เรื่องนี้เกี่ยวโยงกับพื้นเพความเป็นมาของครอบครัวอย่างมาก มิหนำซ้ำเขายังทำงานในวงการบันเทิงอีก จึงเลี้ยงไม่ได้ที่จะต้องไปมาหาสู่กับผู้คนทุกชนชั้น ตัวเขาคบค้าในธุรกิจสีขาว ส่วนธุรกิจสีดำก็เหยียบเท้าเข้าไปข้างหนึ่งด้วย ช่วงปีใหม่ของทุกปีจะต้องโอนเงินจำนวนหนึ่งเข้าบัญชีคนพวกนั้นเป็นพิเศษ และในเวลาเดียวกันก็มีคนโอนเงินเข้าบัญชีของเขา เพื่อแสดงความเคารพด้วยเช่นกัน

เวลาที่เขาสวมชุดสูทก็ดูเป็นผู้เป็นคนคล้ายชนชั้นสูง แต่ใส่ในแท้จริงเป็นอย่างไรก็ยังมีแต่เจ้าตัวที่รู้แจ้งแก่ใจ

ดังนั้นตอนที่เขาพูดว่า “เรื่องนี้จะให้มันจบอย่างนี้ไม่ได้” ในโลกก็มีแผนร้ายที่เหมาะสมเรียบร้อยแล้ว

“คนนี่เมียฉัน แซ่เจี๊ยะ ซื่อชิน ชิน¹ ตัวเดียวกับใน ‘ผ้าห่มเก่าเก็บหนาวเหน็บดั่งเหล็ก’² นั้นแหละ สูงร้อยแปดสิบ สวมแว่น ขับรถเลขซัส ลีเจิน ทำงานอยู่ที่สำนักบัญชีชื่อโจว”

จิ้นเหยียนใช้สองนิ้วกดรูปถ่ายลงบนโต๊ะไม้หลีสวาแล้วปิดส่งออกไปเบา ๆ

¹ อักษรชิน (姦) หมายถึง ผ้าห่ม

² เป็นวรรคหนึ่งจากกลอนสำเนาแห่งกระท่อมที่ผู้ฟังเพราะสายลมหนาวของผู้ กวีเอกยุคราชวงศ์ถัง พรรณนาถึงประสบการณ์เลวร้ายระหว่างที่ครอบครัวติดฝนอยู่ในกระท่อมที่ผู้ฟังจากสายลมของฤดูหนาว

คุณหยางหรีตตามองดูครูหนึ่งก่อนจะถาม “เฮียจิ้น ทำไมเฮียถึงได้ตั้งต้นจะชอบผู้ชายกันนะ คนนี้แค่มองดูก็รู้ว่าแมนทั้งแก้มยังเป็นพวกผู้ดีอีกต่างหาก”

“เขาก็แค่ดูท่าทางเหมือนอย่างนั้นเฉย ๆ ช่วงนี้ฉันสงสัยว่าเขามีชู้เมื่อวานเพิ่งบอกฉันว่าจะหย่า ฉันอยากรู้ว่าทำไมเขาถึงจะหย่า แกให้คนของแกจับตามองเขาที ถ้าเห็นผู้ชายคนไหนที่มันกล้ามาตีท้ายครัวฉันก็อัดมันให้ฉันทันที ส่วนผู้หญิงก็ช่างมัน ความเป็นไปได้น้อย”

คุณหยางรับปากโดยไม่ลังเล “ไม่มีปัญหา! กล้าสวมเขาให้เฮียจิ้นของพวกเราแบบนี้คงไม่ยอมให้มีชีวิตอยู่แล้วใช่ไหม! ลูกขึ้นมาพรรคพวก เราไปจับทั้งสองคนมัดแล้วโยนทิ้งลงคูน้ำซะเลย!”

สีหน้าจิ้นเหยียนพลันเปลี่ยนไป “จะโยนทิ้งก็โยนชายชู้นั่นสิ ใครจะให้แกโยนเจียงชินวะ”

“...หา?”

“ฉันกำลังจะบอกแกอยู่เลยว่าทำอะไรอย่าให้มันเอิกเกริก ห้ามเมียฉันรู้เป็นอันขาด ไม่อย่างนั้นฉันจะถลกหนังแกซะ!”

คุณหยางปลันพูดไม่ออก บรรดาลูกน้องก็พากันเหวเป็นหมู่คณะ

ลูกน้องหมายเลขหนึ่งที่หัวค่อนข้างไวปลันถาม “จิ้น...จิ้นเฮียจิ้นครับ ถ้าเกิดจับชายชู้ได้คาเตียงเลยล่ะครับ จะปล่อยให้พวกเขาทำกันตามสบายหรือ”

“แกโง่หรือไง แกปลอมเป็นตำรวจเข้าไปค้นห้องไม่ได้หรอก ถ้าจับชู้ได้คาเตียงจริงแกก็อย่ากระโดดกระตักไป จับไอ้หนุ่มนั่นมัดส่งมาให้ฉันเดี๋ยวฉันจะจัดการโคตรเหง้าของแม่เอง จะบอกให้ชนะเจ้าคนแซ่คุณ งานนี้ถ้าทำออกมาดีจะตกรางวัลให้อย่างหนัก แต่ถ้าทำออกมาไม่ดี แกก็รอฉันมาทำลายชื่อเสียงกิจการบ้านแกได้เลย จากนั้นไปก็อย่าได้กลับมาหากินบนเส้นทางนี้อีก!”

จิ้นเหยียนผู้นี้มีจุดเด่นเป็นที่เลื่องลืออยู่อย่างหนึ่ง นั่นก็คือพูดคำไหนคำนั้น พวกคนที่เริ่มทำกิจการมาพร้อมกันส่วนใหญ่ก็ขาดทุนกันถ้วนหน้าหรือต่อให้มีบางส่วนที่เหยหน้าอ้าปากได้ก็แค่พอมีพอกิน มีเพียงเขาที่สามารถ

ทำธุรกิจได้เจริญรุ่งเรืองที่สุด

นั่นก็เพราะเขารักษาคำพูด

ตอนที่เขาเริ่มทำธุรกิจช่วงปีแรก ๆ มีอยู่คนหนึ่งหลงเชื่อใจคน เช่น คำประกันหนี้ให้คนอื่นในนามบริษัทเป็นจำนวนเงินก้อนใหญ่ถึงหกแสน ผลปรากฏว่าเจ้าหมอนั่นกลับหนีไป คนทางนั้นก็ตามมาหาถึงหน้าประตูบ้าน เป็นตายร้ายดีอย่างไรเขาก็กัดฟันทนไม่ยอมล้มละลายจนเกือบจะได้ไปขายอวัยวะเพื่อหาเงินใช้หนี้ยู่ร่มร้อ สมัยนั้นไม่เหมือนสมัยนี้ การขายอวัยวะยังเป็นอะไรที่มีราคาสูงมาก ตอนนั้นเขาครุ่นคิดอยู่นานสองนานว่าจะไปขายอวัยวะส่วนไหนดี สุดท้ายเจียงชินก็คิดวิธีหาเงินมาได้ก้อนหนึ่ง จัดการแก้ไขสถานการณ์เข้าตาจนของเขาไปได้อย่างยากเย็น

เวลานั้นที่บริษัทมีนักลงทุนคนหนึ่งชื่นชมจุดเด่นข้อนี้ของเขาถึงได้เพิ่มเงินลงทุนให้อีกแปดแสน เพราะเห็นว่าแม้เขาจะเป็นคนหนุ่มเลือดร้อนทำอะไรไม่สุขุมเยือกเย็น แต่ยังมีโมธรรมสำนึก ภรรยาที่พึ่งพาได้ ครอบครัวยุติเคร่งครัดเกลี้ยขรมมีอ้อมใจกัน ต้องมีสักวันที่จะก้าวหน้า

และในความเป็นจริงพวกเขา ก็ประสบความสำเร็จแล้ว เมื่อก่อน ลือชิงเอนเตอร์เทนเมนต์ต้องอาศัยผู้อื่นอุ้มชู มาตอนนี้สามารถเป็นฝ่ายอุ้มชูผู้อื่นได้แล้ว

คุณหยางไม่นึกสงสัยเลยสักนิดเรื่องที่จิ้นเหยียนบอกว่า ‘ฉันสามารถทำลายชื่อเสียงกิจการของพวกเขาได้’ เพราะเขาสามารถทำได้จริง ๆ

จิ้นเหยียนออกจากร้านขายวัตถุโบราณแล้วมานั่งสูบบุหรี่บนรถอยู่นาน เวลานี้ฟ้ามีดสนิทแล้ว แต่เขาไม่อยากกลับบ้านเลย ไม่รู้ว่าทำไมความเกียจคร้านที่ผุดออกมาจากในกระดุกทำให้เขาไม่อยากทำอะไรทั้งสิ้น แม้แต่ชยั๋งก็ยังไม่อยากจะชยั๋ง

บายเมื่อวานตอนที่เขาเห็นแผ่นหลังของเจียงชินที่ยืนทอดไข่อ้อย ตรงนั้นยังรู้สึกวุ่นวายเหมือนเลือดติดลัดอยู่เลย แต่ตอนนี้ความเร่าร้อนแบบนั้นดับมอดไปหมดแล้ว เย็นสนิทอย่างสมบูรณ์ อ่อนระโหยโรยแรง ราวกับแกล้งไปยี่สิบปีในทันใด

อันที่จริงผู้ชายก็สนใจอยู่แค่นั้นแหละ เขาคิดอย่างแสนจะเป็นปรัชญา อยู่ต่อหน้าเพื่อนก็ทำตัวเป็นเจ้าของ อยู่ในบริษัทก็ทำตัวเป็นเจ้านาย อยู่หน้าเตียงนอนของภรรยาก็เป็นเจ้าหนุ่มน้อยตลอดกาล

เงินทอง อำนาจ เช็กซ์ จะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไปไม่ได้ ก็เหมือนกับสามมูมของรูปทรงสามเหลี่ยมนั่นแหละ มูมไหนพร่องไปก็ล้วนไม่สมบูรณ์ อะไรหายไปชีวิตก็พังทลายทั้งนั้น

หนักถึงขั้นที่เขาไม่อยากไปบริษัทเสียด้วยซ้ำ อยากทำอะไรก็ทำแล้วกัน พรุ่งนี้ปิดทำการไม่ทำงานมันแล้ว ให้ทุกคนกลับไปทำมาหากินกันเอาเอง ช่วงเวลาอันยากจนขั้นแค่นี้จนต้องขายอวัยวะก็เคยผ่านมันมาแล้ว ไม่มีเหตุผลอะไรที่ตอนนี้จะใช้ชีวิตต่อไปไม่ได้นี่จริงไหม

จินเหยียนบี๊กันนุหรืออย่างแรง ระหว่างที่กำลังคิดอยู่ว่าหรือจะนอนค้างบนรถนี้สักคืนให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลยดี ก็ได้ยินเสียงเคาะก๊อกๆ ดังขึ้น จากนอกหน้าต่างรถ

“เฮียจินยังม่กลับอีกหรือครับเนี่ย” คุณหยางพร้อมกับลูกน้องสองคนยืนอยู่ด้านนอก ยิ้มประจบพาลงถาม “เย็นนี้กลับบ้านไปหารัชทายาทน้อยหรือเปล่า”

“รัชทายาทน้อยเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับแม่เขา แถมช่วงนี้ก็ยังไม่ค่อยสนใจไปตีพ่อเขาด้วย” จินเหยียนถามกลับ “พวกแกจะไปไหนกัน”

“มีเพื่อนคนหนึ่งเปิดบาร์ใหม่ อยู่ตรงมุมถนนสายที่มีแต่บาร์เหล้านี้เอง ผมจะพาพรรคพวกไปช่วยอุดหนุนมันหน่อย เฮียจินจะไปด้วยกันไหมครับ ถ้าเฮียมาด้วยผมจะได้เหมาร้าน พวกเราจะได้สนุกกันให้เต็มที่”

สนุกกับผีนะสิ เมียฉันเขาจะไม่เอาฉันแล้วเนี่ย

พอจินเหยียนนึกแบบนี้แล้วใจก็พลันบังเกิดพลังขุมใหญ่ ขนาดเสียงซินยังออกไปมั่วกับไอ้หนุ่มหน้าขาวได้เลย แล้วทำไมฉันจะต้องหลบมาเสิร์ฟโคกเสียวใจอยู่คนเดียวเหมือนไอ้บ้อเอี้ยก้วย³ ด้วยล่ะ

ฉันควรจะระดมพรรคพวกมาล้อมหน้าล้อมหลังออกไปหาความบันเทิงสิ โท.กริ่งเดียวเรียกตาราตัวเล็กตัวน้อยสิบกว่าคนผลัดกันมาร่วมดื่มกินสำมะเลเทเมากัน! ฉันไม่ใช่หลินได้อ้อ⁴ ซะหน่อยถึงได้หลบมา

ร้องห่มร้องให้อยู่ตรงนี้ ร้องจนตัวแห้งกรอบเหลือแต่กากก็ไม่เห็นว่ามีเมีย
จะเปลี่ยนใจเลย!

“ไป!” จิ้นเหยียนเอ่ยอย่างถอดใจยอมแพ้ “วันนี้เฮียจิ้นจะเป็นโซเฟอร์
ให้พวกแกเอง ชื่นรถ!”

คุณหยางไม่เหมือนจิ้นเหยียน จิ้นเหยียนนั้นหลัก ๆ แล้วก็ยังเป็นคนในธุรกิจ
สีเทา ที่เหยียบเท้าข้างหนึ่งเข้าธุรกิจสีดำก็เพราะมีสายสัมพันธ์เก่าของที่บ้าน
อยู่บ้าง อีกอย่างในวงการบันเทิงก็เลี้ยงไม่ได้ก็ต้องมีสายสัมพันธ์และ
เบื้องหลังกันบ้าง คุณหยางเองก็เป็นหัวหน้าแก๊งเต็มตัว ที่เปิดร้านวัตถุโบราณ
ก็แค่ทำเล่น ๆ เท่านั้น มีลูกน้องกลุ่มหนึ่งอยู่ใต้บังคับบัญชา หลายปีก่อน
ยังยกพวกตะลุมบอนแย่งชิงอาณาเขตเก็บค่าคุ้มครองอยู่เลย

ดังนั้นเพื่อนของคุณหยางจึงมีแต่คนพรรคนี้ทั้งนั้น บาร์เหล้าเพิ่งจะ
เปิดรับโฮสต์หนุ่มสาวมาเป็นโขง แกรมเปิดร้านสามวันแรกยังเชิญคนใหญ่
คนโตพวกข้าราชการในเมืองมากันหมดอีกต่างหาก

เมื่อจิ้นเหยียนผ่านประตูร้านเข้ามา เจ้าแก้วก็หัวเราะฮา ๆ ทักทาย “โอ๊ะ
เฮียจิ้น! เฮียจิ้นเป็นแขกที่นาน ๆ จะมาสักครั้ง วันนี้จะต้องดื่มสองแก้ว!
ลี้จวิน ต้าเล่อ รีบไปเรียกพวกสาว ๆ แต่งองค์ทรงเครื่องเรียบร้อยแล้ว
ออกมาให้หมด คนไหนผูกสัมพันธ์กับผู้สูงศักดิ์อย่างเฮียจิ้นได้ พรุ่งนี้จะ
ให้อั่งเปาของโตกับคนนั้น!”

จิ้นเหยียนเดินตามพนักงานต้อนรับสาวรูปร่างเซ็กซี่ที่นำทางไปห้อง

³ เป็นตัวละครเอกในนวนิยายกำลังภายในของกิมย้งเรื่อง *จอมยุทธ์คู่เทพอินทรี*
หรือที่คนไทยรู้จักในชื่อ *มังกรหยก* ภาค 2 เอี้ยก้วยได้รับการขนานนามว่าเป็นชายที่มี
รักมั่นคง แม้พานพบกับสตรีตรงนามมากมายแต่ก็ซื่อสัตย์ต่อเมียเพียงคนเดียว
ไม่เคยเหลียวแลหญิงอื่น

⁴ เป็นนางเอกจากเรื่อง *ความฝันในหอแดง* หนึ่งในสี่สุดยอดวรรณกรรมของจีน
หลินได้อวีเป็นสตรีอ่อนแอไร้โรค มีชะตาชีวิตน่าสงสาร เป็นกำพร้าจนต้องมาพึ่งใบบุญญาติ
พอพบรักก็ต้องผิดหวังเพราะชายคนรักถูกหลอกให้แต่งงานกับคนอื่น สุดท้ายหลินได้อวี
ก็ตรอมใจตายเพียงลำพัง

รับรองส่วนตัวพลางระบายยิ้มถาม “ช่วงนี้อากาศไม่ดี กิจการเป็นยังไงบ้าง”

“เฮ้อ ยอมขาดทุนไปโรมิตร้านนะครับเฮีย เพื่อนมาช่วยเป็นหน้าม้าให้ผม จะเก็บเงินเพื่อนมันก็ได้ใช้ไหมล่ะ ว่าแต่ช่วงนี้เฮียจิ้นเป็นยังไงบ้างครับ”

จิ้นเหยียนโบกมือไม่ตอบ

“เฮียจิ้น ถ่อมตัวเกินไปอย่างนี้เฮียทำไม่ถูกนะครับ ทุกคนรู้จักหมดแหละว่าหนังที่เฮียลงทุนกำลังจะเข้าฉายอยู่แล้ว ไม่กี่วันก่อนผมยังได้ยินคนพูดกันว่ามิโอสเตอร์อันใหญ่เบ้อเริ่มตั้งอยู่หน้าประตูโรงหนังด้วยตัวนทานจื่อ ผู้กำกับชื่อดังเป็นคนกำกับเองเฮียวะนะ! ดาราทุกคนยกขบวนกันมาแสดง! จะบอกอะไรให้นะครับเฮียจิ้น พวกสาว ๆ ของเราเผื่อให้เฮียมาจนแทบคลั่งแล้ว ถ้าเฮียเห็นว่าคนไหนดีแล้วช่วยออกหน้าอ้อมชูหน่อยเถอะ ช่วงชีวิตนี้พวกเราจะไม่วันลืมบุญคุณอันยิ่งใหญ่ของเฮียเลย!”

คนรอบ ๆ ต่างหัวเราะครืน เหล่าสาวเลิ่รฟ์ฟุ้งน้อยห่มน้อยพากันจิกยิ้มหวาน

จิ้นเหยียนถามส่ง ๆ “อย่างนั้นหรือ” สีหน้าแสดงออกชัดเจนว่าไม่ใส่ใจ

หลายปีก่อนสมัยที่เขายังหนุ่มแน่นถือดี พอได้ยินคำพูดแบบนี้ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกกระหึ่มยิ้มอยู่บ้าง แต่ผู้ชายนะพอพ้นวัยสามสิบมาความคิดจิตใจก็ไม่เหมือนเดิมแล้ว ตอนนีเขารู้สึกยินดียินร้ายอะไรกับเรื่องจอมปลอมพวกนี้อีกแล้ว

บาร์เหล่านี่สมแล้วที่เป็นศูนย์รวมตัวแห่งใหม่ล่าสุดของสารพัดผู้คนในเมืองนี้ เพียงไม่นานก็มีสาวสวยทุกรูปแบบจำนวนลึบกว่าคนเดินเข้ามาในห้องรับรอง บ้างก็งามพิสุทธิ์ดุจดอกบัวขาว บ้างก็เรื่อนร่างเซ็กซี่ร้อนแรงราวกับกุหลาบดำ มีหน้าซำ้ทั้งหมดยังเป็นมืออาชีพไม่ใช่เล่น พอมาถึงก็ไม่ได้มาเกาะเกาะคน แต่ละคนเพียงทักทายลูกค้าเก่าอย่างกระตือรือร้นแล้วพากันปอกผลไม้

จิ้นเหยียนมีนักแสดงสาวอยู่ในมือกลุ่มหนึ่ง พวกเธอสิ่งทีกระหิงเรดนั้นเห็นมามากแล้ว จึงไม่ใส่ใจกับพวกเธอมากนัก เพียงนั่งอย่างเกียจคร้าน

อยู่ตรงนั้น ถ้าแกร้านสังเกตสีหน้าพิจารณาคำพูดก่อนจะตบหน้าขาแล้ว ยิ้มกล่าว “เฮียจิ้นจะต้องอยากชมสินค้าใหม่แน่ ๆ ผมมีเด็กชั้นเลิศอยู่ สามสี่คนพอดี มาครับ เดี่ยวผมจะเรียกมาให้เฮียทันทีเลย!”

เจ้าตัวพูดพลางลุกขึ้นเดินออกไปด้วยตัวเอง ผ่านไปราวห้าหกนาที ก็พาเด็กหนุ่มหน้าตาพริ้มเพราผิวพรรณขาวสะอาดอายุราวสิบกว่าปีมา สามสี่คนจริง ๆ

คุณหยางเห็นแล้วนึกขำ “ไอ้หย่า ให้ตายเหอะ แกนี่แม่งมีทุกอย่างจริง ๆ วะ! ไหนมาให้เฮียดูหน้าสวย ๆ หน่อยสิจ๊ะ ไอ้โฮ...แกไปหาของดีแบบนี้มาจากไหนเนี่ย”

ถ้าแกหัวเราะลั่นแล้วปลุกเด็กหนุ่มสี่คนนั้น “ไป ไปจุดบูหรีให้เฮียจิ้น!”

จิ้นเหยียนเพียงยิ้มเล็กน้อยไม่เอ่ยอะไร

เด็กหนุ่มสามสี่คนนี้หน้าตาตงตงจริง ๆ ล้วนวางคาแร็กเตอร์ตัวเองเป็นแนวแอนโดรจีเนียส⁵ มองดูแล้วแทบไม่แตกต่างอะไรกับสาวน้อยหน้าตาสะสวยเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสองคนในนั้นที่มีเครื่องหน้าดูดีอย่างยิ่ง เทียบกับเจียงซินแล้วยังเหนือกว่าหนึ่งขั้นเลยทีเดียว

ทว่าจิ้นเหยียนไม่ได้สนใจสนใจเด็กหนุ่มที่โตกว่าลูกชายของเขา ไม่เท่าไรพวกนี้เลยสักนิด ถึงขั้นที่ว่านึกสะอิดสะเอียนนิดหน่อยด้วยซ้ำไป

ถ้าแกร้านเห็นเขาไม่หวั่นไหวก็ชักจะร้อนใจ เลยส่งสายตาเรียกเด็กหนุ่มที่หน้าตาสวยที่สุดให้เป็นฝ่ายเข้าไปจุดบูหรี เด็กหนุ่มคนนั้นก็รวดเร็วทันใจ เอ้อมมือไปตั้งบูหรีตั่งหวาออกมามวนหนึ่ง คาบไว้แล้วจุดไฟ ก่อนจะโน้มตัวเข้าไปถามด้วยท่าที่เอียงอาย “เฮียจิ้นจะรับสักมวนไหมครับ”

จิ้นเหยียนที่คร้านจะสนใจเขา จู้ ๆ ก็เหลือบตามองแล้วชะงักงันในทันที

เด็กหนุ่มคนนั้นไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นจึงถาม “...เฮียจิ้น?”

⁵ หมายถึง รูปลักษณ์ที่กำกึ่งระหว่างเพศชายและเพศหญิง